ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 197 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΤΙΜΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Τοῦ εἰδικοῦ ἡμῶν ἀντιποκριτοῦ].

Τὴν 3ην καὶ 1)2 ὥρ. μετὰ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς 13ης Σεπτεμβρίου ἀπῆρεν ἡ *Ἀφιτρίτη* ἐκ Πειραιῶς καὶ τὴν 8ην π. μ. τῆς ἐπιούσης εἴμεθα ἐν Καλαμακίῳ, ὅπου ἀπέβη εὐθὺς ὁ πρωθυπουργὸς μετὰ τῆς συνοδείας του, ὁ δὲ βασιλεὺς ἔμεινεν ἐπὶ τῆς *Ἀμφιτρίτης* μέχρι τῆς 2ας μ. μ. Ἐν Πάτραις ἐχαιρέτισαν τὰ σταθμεύοντα πολεμικὰ πλοῖα, ἠκολούθησαν δὲ ὁ *Γεώργιος*, αἱ *Σπέτσαι*, καίπερ καρκινοβατοῦσαι, καὶ τὸ γαλλικὸν Bouvet. Τὴν 9ην πρωϊνὴν ὥραν εἴμεθα ἐνώπιον τῆς Ζαβέρδας πρὸ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Μεγανῆσι, ἔρημον καὶ γυμνὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πλῆθον ἐκ περδίκων. Ἐκεῖθεν ἔβλεπέ τις τὰ μὲν τοπία τῆς Λευκάδος πάντα καλλιεργημένα καὶ ἐλαιῶνας πολλούς, τὰ δὲ τῆς Ἀκαρνανίας κατάφυτα μὲν, ἀλλ' ἄγρια, δάση δηλ. καὶ βαλανίδια, κάτωθεν τῶν ὁποίων οἱ Ἀκαρνᾶνες περιμένουν τοὺς φράγκους (Λευκαδίους), μὲ τὸ μπουζοῦκι εἰς τὸ στόμα, διὰ νὰ ἀγοράσωσι τὰ βαλανίδιά των· εἰς Μέξανδρον ἐφθάσαμεν τὴν 10ην π. μ. παρὰ τέταρτον. Τὴν 2 ὥρ. μ. μ. διήλθομεν διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Λευκάδος· ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἦτο παρατεταγμένος στρατὸς καὶ πάντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Λευκάδος, ἐν ᾧ τὰ ἐν τῷ λιμενίσκῳ πλοῖα, ἰταλικὰ τὰ πλεῖστα, ἦσαν σημαιοστόλιστα. Ἀπέναντι, ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κ. Γρίβα σώζεται εἰσέτι ὀχύρωμα τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, δεσπότου τοῦ Φαναρίου τῆς Λευκάδος, ὅπου ἦν ἠγκυροβολημένη ἡ *Ἶρις*, ἐφ' ἧς ἐπέβημεν. Ἐκεῖθεν ἡ θάλασσα ἡ τέως γαλήνιος ἤρξατο δεινῶς ταρασσομένη· ὅτε ἐπλησιάσαμεν εἰς Πρέβεζαν, ἅπασα ἡ τουρκικὴ φρουρὰ παρετάχθη ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φρουρίου, ὅταν δὲ διῆλθε κάτωθεν ἡ *Ἶρις*, ἐχαιρέτισε διὰ κανονοβολισμῶν καὶ μουσικῆς· ἐπίσης ἐχαιρέτησαν καὶ τὰ δύο ἐκεῖ εὑρεθέντα πολεμικὰ πλοῖα· πλεῖστα δὲ πλοιάρια, πλήρη Ἑλλήνων, ἦλθον εἰς προϋπάντησιν ἐκ Πρεβέζης, ἐπὶ ἰδιαιτέρου δὲ ὁ λιμενάρχης Πρεβέζης γέρων ἀξιωματικὸς φέρων πλεῖστα παράσημα, ἐν οἷς καὶ τὸν ἑλληνικὸν σταυρόν. Συγκίνησις κατέλαβε πάντας ἐνώπιον τῆς μαγικῆς θέας τῆς Πρεβέζης καὶ τῆς παραλίας αὐτῆς, ἧς ἐστερήθημεν χάρις εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Κουμουνδούρου. Τὸ ἀπέναντι Ἄκτιον, ἢ περιώνυμος τοῦτέστι Ποῦντα, εἶναι κατὰ πάντα ἄξια τῆς φήμης της, γυμνόν, ἄθλιον, βρωμοθέατον ῥάκος γῆς· εἰσήλθομεν τέλος εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν καὶ περὶ τὴν 6 μ. μ. εἴμεθα πρὸ τοῦ Μενιδίου. Ἀκούων τις Μενίδιον νομίζει ὅτι θὰ ἦναι πόλις, πολίχνιον ἢ χωρίον. Τίποτε ἐξ ὅλων τούτων. Ἓν μόνον ὑπάρχει αὐτόθι οἰκοδόμημα χρησιμεῦον ὡς παντοπωλεῖον καὶ τηλεγραφεῖον συνάμα. Τὴν 9ην ὥρ. τῆς ἐπιούσης, 16ης τοῦ μηνὸς, ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθεν εἰς Μενίδιον καὶ ἐπιθεωρήσας τὸν αὐτόθι στρατὸν, ἐκίνησε πρὸς τὴν Ἄρταν· προηγοῦντο ἔφιπποι χωροφύλακες, εἵπετο δὲ ἡ ὑπὸ τὸν ἵλαρχον Γρίβαν ἵλη. Ἡ ἀπὸ Μενιδίου εἰς Ἄρταν ὁδὸς οὐδὲν ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκτὸς λίμνης τινος ἀρκετὰ μεγάλης πρὸς τ' ἀριστερά. Ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς Ἄρτας εἶχε στηθῆ ἄψις σημαιοστόλιστος ὑπὸ τῶν πέριξ χωρικῶν, χιλιάδες δὲ τούτων μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων των ὑπεδέχθησαν τὸν βασιλέα μὲ φρενητιώδεις ζητωκραυγάς· μεταξὺ τῶν χωρικῶν ἦσαν καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν ἔφιπποι· πάντες ἠκολούθησαν τὴν βασιλικὴν συνοδείαν. Πρὸ τῆς πόλεως προϋπήντησαν ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν συντεχνιῶν καὶ τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος μετὰ σημαιῶν, ὁ δήμαρχος καὶ ὁ Μητροπολίτης, περὶ τὰς δέκα χιλιάδας ἀνθρώπων, ὧν οἱ ἡμίσεις ἐκ τῶν οὐδετέρων χωρίων τῆς Ἠπείρου, ἐλθόντες ἐκεῖ διὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν, ἀνέμενον ἐπὶ τῶν λόφων. Πάντες οὗτοι μίαν φωνὴν ἐξέβαλον, ἣν ζήτω, τὸ ὁποῖον ἀντηχεῖ εἰσέτι μεχρὶ τῆς καρδίας μου, ζήτω, τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπει τοῦ ὅλου ἔθνους τὴν φωνὴν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοῦ συνεκινήθησαν μέχρι δακρύων.

Μετὰ τὰς προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις εἰσήλθομεν εἰς τὴν πόλιν καὶ διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν ἐφθάσαμεν πρὸ τῆς Μητροπόλεως, ὅπου προσεφώνησεν ἐπίσης ὁ ἀρχιραβῖνος. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ βασιλεὺς κατέλυσεν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν. Ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ παρὰ τὴν ἀγορὰν ἦτο ἑστημένη ἑτέρα ἀψὶς λίαν ἐκφραστικὴ, ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἀετώματος αὐτῆς τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν.

Πρέβεζα *Μέτσοβον* *Ἰωάννινα*

Σοῦλι

Ἡ βουλωμένη Ἤπειρος καλῶς ἦλθες σοῦ λίγω
Ἰδὲ ποιὸ 'ν' τὸ παράπονο ποῦ κάθημαι καὶ κλαίγω·
Δός μου, Ἑλλήνων ἀρχηγὲ, ἓν φίλημα καὶ φθάνει
Τὰ σκλαβωμένα μου παιδιὰ λιγάκι νὰ γλυκάνῃ.

Σύβρακον

Πάργα *Μαργαρίτα* *Παραμυθία*

Μετὰ μεσημβρίαν περιῆλθον τὰς ὁδοὺς καὶ συνήντησα καὶ τὸν κ. Κουμουνδούρον ἐπὶ κεφαλῆς 100 περίπου Ἀρτινῶν, σπείροντα μενιδιάματα καὶ γατρίκια. Τὸ ἑσπέρας ζωηροτάτη καὶ πάνδημος φωτοχυσία.

Τὸν βασιλέα γευματίζοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ Καραπάνου συνοδεύει καθ' ἑκάστην εἰσερχόμενον καὶ ἐξερχόμενον πληθὺς κατοίκων ζητωκραυγούντων, ἀλλ' ὅ,τι κυρίως μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, οἵτινες στρώνουσι πρὸ τῆς διαβάσεώς του εἰς τὰς ὁδοὺς λεπτὴν ἐρυθρὰν ἐριοῦχον, μεταξωτὰ σάλια καὶ ὅ,τι πολύτιμον ἔχουσιν εἰς ὑφάσματα.

Ἡ πόλις Ἄρτα κεῖται ἐν μέσῳ πεδιάδος· αἱ οἰκοδομαὶ αὐτῆς εἶναι μικραὶ, ἀλλ' ἔχει ἑκάστη κῆπον ἴδιον· αἱ ὁδοὶ ἀρκούντως καθάριοι, ἔχει καὶ φρούριον παλαιὸν, σχεδὸν ἄχρηστον σήμερον. Ἅπαντες οἱ Τοῦρκοι ἐκτὸς εὐαρίθμων ἀνεχώρησαν καὶ τὰ τέσσαρα τσαμία ἔμειναν ἀλειτούργητα πλέον. Εἰς δὲ τὰς ἐκκλησίας οἱ χριστιανοὶ ἔστησαν καμπάνας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐλευθερίας των. Μόνον ὁ ναὸς τῆς *Παρηγορητίσσης* ἡ Εὐαγγελιστρίας εἶναι ἀξιοθέατος διὰ τὴν ἀρχαιότητά του, οἰκοδομηθεὶς, καθὰ φέρει ἡ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐσόδου ἐπιγραφὴ τὸ 819 μ. Χ. καὶ τὸν κάλλιστον αὐτοῦ Βυζαντινὸν ρυθμόν. Ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ὄρια λόφου οἱ Τοῦρκοι τὸ παρελθὸν ἔτος ἔκτισαν στρατῶνα ἀμυντικὸν τετραγωνικὸν, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ χιλίους ἄνδρας μετὰ 10 πυροβόλων· τὸν στρατῶνα τοῦτον καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀξιωματικοὶ εὗρον κάλλιστον. Τὸν στρατῶνα τοῦτον ἐπεσκέφθη ὁ βασιλεὺς, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ ἀξιοθέατα τῆς Ἄρτας, σχολεῖα, ναούς. Τὴν 17ην δὲ ἐπεσκέφθη τὴν γέφυραν, ρωμαϊκῆς κατασκευῆς, 10 στοὰς ἔχουσαν, καὶ διῆλθε πέραν εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος· δύω λόχοι τουρκικοὶ παρετάχθησαν ἀποδώσαντες τὰς νενομισμένας τιμὰς, αἵτινες συνίσταντο εἰς τὸ νὰ κρατοῦν οἱ στρατιῶται διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ὅπλον καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ κάμνωσι τὸν *τεμενὰ*· τὸ παράστημα αὐτῶν μοὶ ἐφάνη καλὸν, ἰδίως δὲ τῶν Ἀλβανῶν. Ὅταν ἀνεχωρήσαμεν, ἐπανελήφθη πάλιν ἡ παρουσίασις τῶν ὅπλων καὶ ὁ *τεμενὰς*· ἐσφιγξα τὴν χεῖρα τοῦ διοικοῦντος αὐτοὺς ταγχατάρχου καὶ ἐνόμισα ὅτι ἀντελήφθην τὸ *χὸς κελτίν*.

Ἡ ἀρχιεπισκοπὴ εἶναι κτίριον παλαιὸν, ἀλλὰ καλῶς διατηρούμενον· ἔχει δωμάτια μεγάλα καὶ ἱκανὰ καὶ αἴθουσαν μετὰ ἀρχιερατικοῦ θρόνου· οἱ τοῖχοι τῶν θαλάμων τούτων εἶναι καταδεδαρημένοι μὲ εἰκόνας παριστανούσας αὐτοκράτορας Βυζαντινοὺς καὶ Ρώσσους καὶ μίαν κυρίαν Ρωσσίδα Φραγκίσκαν ὀνόματι, προσέτι εἶδον καὶ μίαν εἰκόνα *ὅλων τῶν Ρώσσων στρατηγῶν*. Ἐντός τινος κοιτῶνος ἐξεπλάγην ἰδὼν κάτοπτρον ἀρκούντως μέγα, ἐπὶ τῆς ὀέλου δὲ κολλημένας χαρτίνους εἰκόνας, ἀποσπασθείσας ἐκ τοῦ Journal des modes de Paris!

Μέχρι χθὲς εἴχομεν λαμπρὸν καιρόν· ἀλλὰ σήμερον ἤρχισε βροχὴ ἥτις φαίνεται δὲν θὰ παύσῃ εὐκόλως· ὁπωσδήποτε τὴν Κυριακὴν θὰ ἀναχωρήσωμεν. Ὁ πρῶτος σταθμὸς ἡμῶν θὰ ἦναι τὸ Καλεντίνι, ὁ δεύτερος τὸ μοναστήριον Σχορέσταινα καὶ ὁ τρίτος αἱ Καλαρρύταις, ὅπου θὰ μείνωμεν δύω ἢ τρεῖς ἡμέρας· ἃς ἴδωμεν ἂν θὰ κατορθωθῇ τοῦτο διότι οἱ ποταμοὶ ἐπλημμύρισαν.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου βλέπω τὸ ἱστορικὸν Πέτα ὅπου σώζονται εἰσέτι τὰ ὀστᾶ τῶν φιλελλήνων· φλέγομαι νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ καὶ αὔριον ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω.

Σταδιοδρόμος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΑΡΤΑ. *)

Φίλε διευθυντά,

Συνεχίζω τὰς ἐξ Ἄρτας εἰδήσεις μου, διότι σήμερον καὶ ὁ νοῦς μου εἶναι ἡσυχώτερος καὶ τὸ σῶμά μου ἀνεπαύθη ἐκ τῶν κόπων. Ἀλλὰ, μοίρᾳ κακῇ, ἀπὸ πρωΐας βρέχει, δὲν εἰξεύρεις δὲ σὺ ὁ εὐτυχὴς Ἀθηναῖος τί θὰ εἴπῃ βροχὴ ἐν Ἄρτᾳ. Διαρκεῖ μῆνα, πολλάκις καὶ πλειότερον, ἄνευ εὐεργετικοῦ τινος, ἔστω καὶ μιᾶς ὥρας, διαλείμματος.

Χθὲς ἐπεσκέφθην τὸν στρατῶνα, ὅστις δεσπόζει τῆς πόλεως ἐπὶ λόφου ὁ ποῖος καλεῖται *ξεροβοῦνι* ἢ *πετροβοῦνι*. Σοὶ ἔγραφον χθὲς ὅτι ἡ φύσις ἡ περὶ τὴν Ἄρταν εἶναι γοητευτική. Ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου εἶσαι κύριος ὅλης τῆς κοιλάδος, ἐφ' ἧς ἐκτείνεται ἡ πόλις, τῶν ἀπέναντι αὐτῆς γραφικῶν ὀρέων, ἐν τῷ μέσῳ ἔχεις τὴν μακρὰν ὀριοειδῆ σειρὰν τοῦ Ἀράχθου, καὶ ἐκεῖθεν τὴν γαληνιαίαν τοῦ Ἀμβρακικοῦ θάλασσαν. Ἀνερχόμενος τὴν πρὸς τὸν στρατῶνα ἄγουσαν, καὶ βλέπων πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ Ζαλόγκου, ἀνεγνώρισα ἐν τῇ μαγευτικῇ ἐκείνῃ τοποθεσίᾳ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν μεγάλην τῆς Ἀττικῆς πεδιάδα, τὴν ὁποίαν θεώμεθα ἀπὸ τοῦ περιπάτου τῶν Πατησίων. Ὁ αὐτὸς ἐλαιών, ἡ αὐτὴ σειρὰ ἀπέναντι τῶν ὀρέων· ὅπου ἐδῶ ὁ Ἀμβρακικὸς, ἐκεῖ ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ Φάληρον. Προσφιλεῖς Ἀθῆναι! πέντε μόνον ἡμέρας ἀπουσιάζω, ἀλλὰ σᾶς ἐπόθησα. Ἐὰν ἔζῃς ἐδῶ, ὑπὸ τοιοῦτον σήμερον σκοτεινὸν οὐρανὸν, θὰ ἐννοεῖς τὴν νοσταλγίαν μου!

Τὰ πάντα ἐν Ἄρτῃ ἀπὸ τῆς χθὲς ἠρεμοῦσιν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς διήρκεσε μίαν ἡμέραν, καὶ ἐκ τῆς ἑορτῆς παρέμειναν μόνον ξηραὶ μύρτοι καὶ δάφναι μετὰ τῶν σημαιῶν, αἵτινες βρεχόμεναι ἀπὸ πρωΐας, παρέχουσι κλαυθμηρὸν ἀληθῶς θέαμα. Ἐπίστευον πάντοτε ἐν Ἀθήναις, ὅτι τοὺς Ἠπειρώτας εἶχε χαυνώσει ἡ μακρὰ δουλεία. Τοὺς εἶδον, εἶδα πολλοὺς ἐκ Συρράκου ἔτι, ἐλθόντας εἰς συνάντησίν μου, καὶ ἡ συνάντησις αὕτη ἦτο δι' ἐμὲ πολλῶν συγκινήσεων πρόξενος. Τί νὰ σοὶ εἴπω ὅμως! Δὲν τολμῶ νὰ ἐκφράσω ἀκόμη γνώμην, διότι καλῶς δὲν τοὺς ἐγνώρισα, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι χθὲς σοῦ ἔγραφα: ὁ τύπος τῆς τουρκικῆς δουλείας παραμένει βαθύτατα ἐν αὐτοῖς ἐγκεχαραγμένος. Αἴσθημα δὲν λείπει, ἀλλὰ λείπει ὁ ἅγιος καὶ πρὸς μεγάλα ἄγων ἐνθουσιασμός.

Μή με εἴπῃς αἰσθηματίαν, ἐὰν σοῦ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἐξέλιπον ἀκόμη, εἰς τὰ ἅγια καὶ ἱερὰ ταῦτα δι' ἐμὲ ἐδάφη τῆς Ἠπείρου, αἱ ἀφορμαὶ συγκινήσεων. Παρὰ τῷ φιλοξένῳ τοῦ δημάρχου κ. Ἀντωνοπούλου οἴκῳ συνήντησα ἑκατοντούτιδα Σουλιώτισσαν, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα, τὸ ἀνάστημα καὶ ἡ φωνὴ προδίδουσι τὸ ἡρωϊκὸν αἷμα, ἐξ οὗ κατάγεται, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει. Ἀκολουθήσασα νέα ἔτι τὸν ἑαυτῆς σύζυγον εἰς Ἄρταν, παρέμεινε, θανόντος αὐτοῦ ἐνταῦθα, μετὰ μόνου ἐγγονοῦ τρωγούσα τὸν ξηρὸν τῆς πτωχείας ἄρτον. Ἀνηγέρθην ἐν σεβασμῷ καὶ λατρείᾳ ὅταν ἤκουσα ὅτι εἶναι ἡ Ἀγγελική, ἡ ἀδελφὴ τοῦ **Μάρκου Βότσαρη**! Ὅταν προφέρῃ τὸ ὄνομά του, ἀναγνωρίζεις τὴν Σουλιωτικὴν ὅλην ὑπερηφάνειαν. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ σοῦ διερμηνεύσω τί ἠσθάνθην ὅταν εἶπε *εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Μάρκου μου*. Καὶ ὅμως τοῦ Βότζαρη ἡ ἀδελφὴ ἄγει γῆρας πενιχρὸν καὶ ἐγκαταλελειμμένον ἐν Ἄρτᾳ, ἡ σεβασμία γυνὴ ἥτις ἔδει νὰ ἦνε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τοῦ ἔθνους ὅλου!

Ἐὰν ἦσο ἐνταῦθα θὰ ἐπίστευες ὅτι εἶσαι ἀκόμη εἰς χώραν τουρκικήν. Μὲ ἀπογοητεύει ἐντελῶς ὁ ἠπειρωτικὸς τοῦ λαλεῖν ἰδιωτισμός. Ἡ φουστανέλα καὶ τὸ φέσι, ἡ κάπα καὶ ὁ κεκρύφαλος. Καὶ—Θεέ μου!—τί ἄκομψος ἐνδυμασία! Ἀλλὰ θὰ ἤμην ἄδικος ἐὰν ἐλησμόνουν τοὺς δύο κλητῆρας τοῦ βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, οἵτινες τὸν ἀκολουθοῦσι πάντοτε. Εἶνε δύο παλληκάρια Ἀρτινά, ἀναμιμνήσκοντα τοὺς καλοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους τῆς σωματικῆς ῥώμης καὶ τοῦ κάλλους. Φέρουσι κομψὴν λευκοτάτην φουστανέλαν, καὶ ἐπὶ τοῦ φεσίου τὸ στέμμα. Ὅταν ἔχω ἕνα ἐξ αὐτῶν ὁδηγόν μου ἐν ταῖς σκολιαῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως, αἰσθάνομαι ἀκούσιον, ἀλλὰ ἀληθῆ ἐγωϊσμόν. Βαδίζουσι καὶ νομίζεις ὅτι τοὺς σύρει ἀόρατός τις ἐλαφρότατος ἄνεμος.

Κυρίως, ὅταν ἐπισκέπτωμαι τὸν Μητροπολίτην Σεραφείμ, ἐννοῶ ὅτι πατῶ ἀκόμη δυστυχῶς τουρκικὸν χῶμα. Μοὶ εἶνε ἀντικείμενον καθημερινῆς μελέτης ἡ πανιερότης του. Σὲ ὑποδέχεται πηδηκτὸς καὶ τρέχων πρὸς τὴν θύραν, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ ὑποκλινόμενος. Φέρει διόπτρας, κάτωθεν αὐτῶν ῥῖνα καὶ χεῖλος, ἅτινα ἔχουσιν ἔκφρασιν ἀνθρώπου κωμικῶς πάντοτε ἠρεθισμένου. Ὅταν τὴν πρώτην ἡμέραν τὸν εἶδα κατὰ τὴν ἐν τῇ μητροπόλει δοξολογίαν, μόλις κατώρθωσα καὶ ὑπέταξα τὸν πειρασμὸν ὅστις μὲ ὤθει νὰ γελάσω. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως ἔγραψε στίχους—εἶνε ποιητὴς—περὶ τῶν ὁποίων δὲν λέγω τίποτε, ἀφοῦ σοῦ τοὺς ἐσωκλείω. Οὐχ' ἧττον διατηρεῖ φιλόκαλον τὸν ἐπισκοπικόν του οἶκον. Τάπητες καὶ παραπετάσματα ἄφθονα. Ὁ οἶκος αὐτὸς ἐώρτασε τὴν ἐθνικὴν ἡμέραν πλειότερον τοῦ Ἱεράρχου. Ὅλα τῆς ἱριδος τὰ χρώματα, μὲ ὅλου τοῦ κήπου του τὰ ἄνθη, κατελάμβανον ἐν Ἀρτινῇ πάντοτε καλαισθησίᾳ τὸ ἔνδον τῆς οἰκίας, εἰς τὸ ἐπιφανέστερον μέρος τῆς ὁποίας ἤρτητο μεγάλη εἰκὼν ἀγρίου καὶ ἀπηνοῦς προκατόχου τοῦ Μητροπολίτου. Τοὐλάχιστον ἐγὼ ἠναγκάσθην νὰ ὀπισθοχωρήσω. Οἱ τοῖχοι καὶ αἱ θύραι μετὰ τῶν παραθύρων ἀνέδιδον βαρεῖαν—ἑορτάσιμον καὶ αὐτὴν—ὀσμὴν νωπῆς βαφῆς. Ἀπορῶ πῶς ὁ βασιλεὺς εὑρίσκει ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον. Ἔχει ἡ σεβασμιότης του διαγράψει ἐκ τῆς ὅλης τοῦ οἴκου του οἰκονομίας τὰ γεύματα. Ὁμιλεῖ οὐχ' ἧττον πάντοτε περὶ τῶν καθυστερουμένων μισθῶν καὶ τῶν παραγνωριζομένων ὑπηρεσιῶν τῶν ἀνεψιῶν του.

Ἡ Ἄρτα ἔχει πολλὰ σχολεῖα, παρθεναγωγεῖον, δημοτικὴν σχολὴν ἀρρένων καὶ τινα ἄλλην δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς λεγομένην. Τὰ σχολεῖα πάντα ἐνεργοῦσιν ἀπὸ τοῦδε, διότι ἐπιδημία τις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ καταδιώξῃ. Ὁ Ἀρτινὸς, καλὸς ἔμπορος ἢ μεταπράτης, δὲν ἠσθάνθη ἀκόμη τὴν εὐεργετικὴν τῶν γραμμάτων ἀνάγκην. Τοῦθ' ὅπερ τὸν ἀπασχολεῖ ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας του ἡμέρας εἶνε τὸ ζήτημα τῆς γεφύρας. Πάντα τὰ προϊόντα τῆς ἐκεῖθεν τοῦ Ἀράχθου εὐφόρου γῆς, ἥτις κακῇ μοίρᾳ παραμένει τουρκική, δὲν δύναται νὰ μεταφέρῃ ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ ἀκωλύτως. Ἡ κατάστασις αὕτη, ἐὰν μὴ ἐξευρεθῇ μέσον τι διευκολύνον τὴν ἐλευθέραν μεταφορὰν, θὰ μαράνῃ ἐντελῶς τὴν ἀγορὰν τῆς ἐμπορικῆς πόλεως.

Ἐν Ἄρτῃ εἴμεθα ἐντελῶς ἀποκεκλεισμένοι. Χθὲς μοῦ προσέφερον Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου, ἐνῷ ἐγὼ ἀπέπλευσα ἐκ Πειραιῶς τὴν νύκτα τῆς 13ης. Καὶ ὅμως εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν ἀναγινώσκουσιν οἱ Ἀρτινοὶ ἀπλήστως τὰ προσφατώτατα νέα. Ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἀπέστειλα χθὲς, θὰ λάβετε σεῖς μετὰ 6 ἡμέρας, ἐνῷ ἐγὼ θὰ σᾶς ἴδω μετὰ δύο μόνον, ἐὰν ἐπιτρέψῃ ἡ βροχὴ νὰ πεζοπορήσω αὔριον μέχρι Μενιδίου. Ἡ ὁδὸς, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ διανύσω, μοὶ εἶπον ὅτι εἶναι σχεδὸν ἀδιάβατος, ἀπορῶ δὲ μὰ τὸν διάβολον πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ φθάσω μέχρι τοῦ ὁρμίσκου, ἐξ οὗ θὰ ἀποπλεύσω. Βρέχει, βρέχει ἀπαύστως, αἱ ὁδοὶ ἐπλημμύρησαν, ἐπλημμύρησεν ὁ Ἄραχθος, καὶ μακρόθεν διακρίνω τὴν κοιλάδα καὶ τὰ ὄρη ὑπὸ πυκνὴν ὁμίχλην ὡς σκιάς. Ἐνταῦθα πᾶσα στέγη φέρει τὸ βρόχειον ὕδωρ ἐντὸς τῶν δωματίων, τὰ παράθυρα ὡς τὸ πολὺ δὲν ἔχουσι φύλλα, αἱ δὲ ἀστραπαὶ ἐν τῷ σκότει μάλιστα τῆς νυκτὸς μᾶς φωτίζουσιν ὡς μετέωρα. Ἀναπαυόμεθα ἐπὶ ἀναπαυτικωτάτων σοφάδων, οἵτινες κυκλοτερῶς περιβάλλουσιν ὅλον τὸ δωμάτιον, πίνομεν καφὲν, *κονιὰκ* ἐνίοτε καὶ καπνίζομεν· θὰ ἐννόουν πληρέστατα τὸν μαλθακὸν αὐτὸν βίον, ἐὰν οἱ Τοῦρκοι ἀποχωροῦντες μᾶς ἄφιναν τὰ χαρέμιά των. Νὰ βρέχῃ καὶ νὰ ἦσαι ἀποκεκλεισμένος ἄνευ γυναικὸς, αὐτὸ πλέον εἶναι ἀφόρητον. Ποῦ εἶναι μία Ἀθηναία, λάλος καὶ ἐπίχαρις, νὰ γλυκάνῃ τῆς πλήξεως αὐτῆς τὰς μακρὰς ὥρας!

Συζητοῦμεν λοιπὸν τὰ πολιτικὰ τοῦ τόπου. Σήμερον ἀναμένεται ὁ Κύριος Καραπάνος, ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου. Τὸ ζήτημα τῶν χωρικῶν μετ' αὐτοῦ τὸ γνωρίζετε καλῶς οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀλλ' εἶναι ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἑτέρωθεν ἐξάπτει φοβερὰ πάθη. Ὡς ἐκ τούτου θὰ πολεμηθῇ δεινῶς ἐν τοῖς χωρίοις ὁ Καραπάνος κατὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἂν καὶ ἡ πόλις ἀποκλίνει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐντεῦθα εὗρον καὶ τὸν Κύριον Παχὺν μετὰ τῆς Κυρίας του. Βιξεύρεις τί ἐστὶ μία femme politique ἐν Ἑλλάδι καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐκταθῶ. Σοῦ λέγω μόνον ὅτι ἐπέτυχεν ἐδραίαν ἐπιρροὴν ἐν τῇ περιφερείᾳ πάσῃ. Ἐὰν ἀληθῶς τὸ διαμέρισμα Τζουμέρκων ἀποσπασθῇ τοῦ τῆς Ἄρτης, τότε ἡ ἐκλογικὴ πάλη θὰ ἦ ἧττον μανιώδης καὶ θὰ ἐξασφαλισθῇ ὑπὲρ πάντων ἡ ἐπιτυχία. Ἀλλ' ἐξ ὅσων ἔκρινα καὶ ἀκούω, ἔχω πεποίθησιν ὅτι ὁ Ἀρτινὸς θ' ἁρμοιωθῇ ἐντελῶς εἰς πρῶτον βουλευτικὸν ἀγῶνα πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἐκλογεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τοὺς διαφθείρωμεν καὶ αὐτοὺς ἐντελῶς, καὶ τότε ἀλλοίμονον! Τυραννίσκοι νέοι, ἀμαθέστεροι μάλιστα, ἐπὶ τῶν βουλευτῶν των, οἱ δὲ βουλευταὶ των ἐπὶ τῶν κυβερνώντων. Κλαύσετέ μας.

Δὲν γνωρίζω ἀκόμη τί σκέπτεται ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ βεβαίως, ἂν δὲν παύσῃ ἡ βροχὴ, εἶναι ἀδύνατον ἀπολύτως νὰ φθάσῃ τοὺς Καλαρρύτας καὶ νὰ περάσῃ τοὺς κινδυνώδεις κρημνοὺς τοῦ Πίνδου. Ὁ πρωθυπουργὸς ἀναμένει τὴν καϊοφόρον *Σπέτσας* ἵνα ἀποπλεύσῃ.

Ἐξ Ἄρτης εἶναι αὕτη ἡ δευτέρα καὶ τελευταία ἐπιστολή μου. Ἀποφασίσας νὰ γράψω ὅλας τοῦ ταξειδίου μου τὰς ἐντυπώσεις, ἐπιφυλάσσομαι νὰ σὲ ἐνθυμηθῶ πάλιν ἐκ Θεσσαλίας.

Ζ...

---

*) Σ. Σ. Τὴν πρώτην ἐξ Ἄρτας ἐπιστολὴν τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας Ζ. ἐλάβομεν ἕνεκα ταχυδρομικῆς ταχύτητος ἀργότερον τῆς δευτέρας, τῆς καὶ νεωτέρας, ἐπιμένως θέλομεν δημοσιεύσει αὐτὴν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ.

ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ξένος πρὸς Κουμουνδοῦρον.

Σεβαστέ μοι Κουμουνδοῦρε, ταπεινὰ σᾶς προσκυνῶ....
Ἕως τώρα ὑγιαίνω καὶ πολὺ συχνὰ πεινῶ.
Μὲ τὸν στρατηγὸ τὸν Κλάπκα τρώγω πίνω μὶ χαρά·
Τὸν ἐγνώρισα σὰν ἤμουν 'στὸ Λονδῖνον μὶ φορά.
Εἶναι ἄνθρωπος σπουδαῖος, πολεμάρχος δυνατός,
Πρῶτος φίλος τῶε Πασσάδων καὶ παντοῦ ἀγαπητός.
'Επολέμησε, νομίζω, 'στὴν Κομόρνη μὶ φορά . . .
Μὰ καιρὸς νὰ ἔλθω τώρα καὶ εἰς ἄλλα σοβαρά.
Ἡ ὑπόθεσίς μας πρέπει μὲ δυὸ τρόπους νὰ λυθῇ,
Ἢ μὲ χρήματα καμπόσα, ἢ μὲ βόλι καὶ σπαθί.
Ἂν τὸ δεύτερον συμφέρῃ εἰς τὸ ἔθνος νὰ γενῇ,
Τότε ἂς ἐλθοῦν 'στὴν Πόλι μία νύκτα σκοτεινὴ
Δέκα δώδεκα χιλιάδες θαλασσόμαχα παιδὶ,
Ποῦ κὶ' ἐγὼ τὸν ἐρχομό τους νὰ μὴν πάρω μυρωδιά.
Μόλις τὸ λοιπὸν πατήσουν τὰ ναυτόπαιδα 'στὴ γῆ,
Εὐθὺς χύνονται 'στὴν Πόλι καὶ ἀρχίζουν τὴ σφαγή.
'Εδῶ κάμποσα χαστούκια, ἐκεῖ κάμποσαις γροθιαῖς,
Παραπέρα 'λίγα σμπάρα, φωτιὰ, σουβλισμα, σπαθιαῖς,
Ὄπ! πηδοῦνε 'στὸ Παλάτι, σπᾶνε πόρταις καὶ γυαλιὰ,
Κὶ' ἔτσι πέρνουμε τὴν Πόλι καὶ τελειόνει ἡ δουλειά.
'Αλλ' ἂν δύσκολο καὶ τοῦτο τὸ στρατήγημα φανῇ
Εἰς τὴν ἐξοχότητά σας, τότε τἄλλο ἂς γενῇ·
Ἂς ἀρχίσῃ νὰ δουλεύῃ ὁ παρᾶς μὲ τὸ σωρό,
Καὶ αὐτὸ κὶ' ἐγὼ τοῦ πρώτου συμφερώτερον θαρρῶ.
'Εδῶ ὅλοι κυνηγοῦνε μὲ τουφέκι τὸν παρᾶ,
Κὶ' ὁλοένα τἀντερό τους ἀπ' τὴν πεῖνα γουργουρᾶ.
Ὅλοι κάθουνται μὲ στόμα ἀνοικτὸ 'στὸν καφφενέ,
Καὶ δὲν 'ὑρίσκεται μετζῆτι 'στοῦ Χαμὶτ τὸν χαζανέ.
Ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα, σᾶς τὸ λέγω καθαρὰ
Τὸ ἐξώδευσα 'στὸ ἔθνος, κὶ' ἂν καὶ τούτη τὴ φορὰ
Εἶχα κὶ' ἄλλα, μόνος μάρτυς ὁ Πανάγαθος Θεός
Πῶς θὰ 'ξώδευα καὶ τοῦτα ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός.
'Αλλὰ ξέρετε πῶς τώρα μὶ πεντάρα δὲν κρατῶ,
Κὶ' ἂν καὶ 'ντρέπωμαι παράδες ἀπ' τὸ ἔθνος νὰ ζητῶ,
Σᾶς παρακαλῶ ἐν τούτοις, κύριέ μου, ταπεινὰ
Νὰ μ' ἐμβάσετε καμπόσα, καὶ ἂς ἦναι καὶ λιανά.
Ἂν μὲ ὑποπτεύεσθ' ὅμως 'στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ,
Στείλετε τὸν σεβαστό μου πεθερό σας Περρωτὴ,
Καὶ μαζί του τὰ διορθόνω . . . Μένω ὑπογεγραμμένος
Ταπεινότατος θεράπων καὶ 'δικός σας—**Σίγμα Ξένος.**

—

Κουμουνδοῦρος πρὸς Ξένον.

'Αγαπητέ μου Στέφανε, τὸ πρῶτο σχέδιό σου
Μοῦ φαίνεται σὰν δύσκολο, ἀλλὰ τὸ δεύτερό σου
'Μπορεῖ νὰ γίνῃ εὔκολα . . . Τῳόντι τί σημαίνει,
'Αφοῦ σὲ τόσα ἔξοδα συχνὰ τὸ ἔθνος 'μπαίνει,
Ἂν ἐξοδεύσῃ μιὰ φορὰ καὶ 'λίγα παραπάνω ; . .
'Αγόρασε μὲ χρήματα ἀμέσως τὸν Σουλτάνο,
Κὶ' ἅμα τελειώσῃ γράψε μου τῆς λίραις νά σ' ἐμβάσω . . .
'Εν βίᾳ σὲ ἀσπάζομαι, καὶ πάγω νὰ πλαγιάσω.

—

Ξένος πρὸς Κουμουνδοῦρον.

Πανένδοξε Πρωθυπουργέ, μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα,
Κὶ' ἀκούσατε νὰ σᾶς τὴν 'πῶ . . . εἶναι πολὺ ὡραία.
'Αμέσως ν' ἀγοράσωμεν τὸν τύπον τῆς Τουρκίας,
'Εγὼ προτείνω μάλιστα καὶ τὸν τῆς 'Αραβίας.
Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ χρειάζονται παράδες . . .
Βλέπετε, θέλουν χρήματα κὶ' αὐτοὶ οἱ ματκαράδες!
Σεῖς εἴσθε Βίσμαρκ, Πάλμεστρον, Καβοῦρ, καὶ κάτι ἄλλο,
Καὶ ὅτι θὰ μοῦ στείλετε ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
Νὰ μὴ τὸ λησμονήσετε, καὶ ὑπογεγραμμένος
Μένω πιστὸς θεράπων σας καὶ δοῦλος—**Σίγμα Ξένος.**

—

Κουμουνδοῦρος πρὸς Ξένον.

'Αγαπητέ μου Στέφανε, γιὰ τῆς ἐφημερίδες
'Εξοδευθῆκαν κ' ἡ παλαιᾶς κὶ' ἡ νέας μας μερίδες.
Μὲς 'στοῦ πολέμου τὴ βοὴ καὶ τῶν γνωμῶν τὸ ῥεῦμα,
Μιὰ καὶ καλὴ τὰ ἔδωκα 'στὸ *Ἐθνικὸν* μου *Πνεῦμα*.
Λοιπὸν καὶ σὺ πρὸς τὸ παρὸν οἰκονομήσου ἔτσι,
Καὶ εἰς τὸν Κλάπκα κόλλησε νὰ τρῷς συχνὰ γκιουβέτσι.

—

Ξένος πρὸς Κουμουνδοῦρον.

Μεγαλειότατε Καβοῦρ, καὶ ἄλλη μιὰ ἰδέα
Προχθὲς μοῦ ἦλθε ὑψηλὴ κὶ' ἀκόμη πιὸ σπουδαία,
Κὶ' ἀκούσατε νὰ σᾶς τὴν 'πῶ καὶ ἔτσι ν' ἀνασάνω . . .
'Ο βασιλεὺς Γεώργιος μαζὶ μὲ τὸν Σουλτάνο
Ν' ἀνταμωθοῦν σ' ἕνα νησὶ ἢ μέσα σὲ βαπόρι,
Κὶ' ἂν δὲν θελήσουνε, ἐμεῖς τοὺς πᾶμε μὲ τὸ ζόρι.
'Εκεῖ λοιπὸν μονάχοι των θὲ νὰ τὰ 'ποῦν σὰν φίλοι·
Καὶ τότε γιὰ νὰ μὴ φανῇ πως ἡ 'ψηλὴ ἡ Πύλη
Τρέμει ἐμπρὸς εἰς τὴν Φραγκιὰ, μονάχος ὁ Σουλτάνος
Χαρίζει καὶ τὰ Γιάννινα σ' ἐσᾶ, ὑπερηφάνως,
Κὶ' ἔτσι οἱ Φράγκοι μένουνε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα . . .
'Αλλὰ μοῦ κακοφαίνεται, γιατί ὡς τώρ' ἀκόμα
Δὲν μοῦ ἐστείλατε λεπτὸ καὶ εἶμαι θυμωμένος.
'Εν τούτοις μένω ταπεινὸς θεράπων.—**Σίγμα Ξένος.**

—

Κουμουνδοῦρος πρὸς Ξένον.

'Αγαπητέ μου Στέφανε, νὰ γίνῃ ἄλλος τρόπος,
Κὶ' ὁ βασιλεὺς δὲν εἰμπορεῖ νἀλθῇ αὐτοπροσώπως.
Ἂν θέλῃς, ἀνταμόνομαι ἐγὼ μὲ τὸν Σουλτάνο,
Καὶ σὰν τὶν εὕρω μοναχὸ, εἰξεύρω τί τοῦ κάνω.
Εἰπέ του το, παρακαλῶ, κὶ' ἂν ὁ Χαμὶτ θελήσῃ,
Ἂς ἔλθῃ εἰς τὰ Μέθενα μαζί μου νὰ 'μιλήσῃ.

(ἕπεται συνέχεια).

Souris.

Γιγαντομαχία.

—

Οἱ δύο γίγαντες τῆς ἑλληνικῆς πανουργίας, ὁ εἷς ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ ἕτερος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁ εἷς εὐτυχὴς καὶ πρωθυπουργὸς τῆς 'Ελλάδος, ὁ ἕτερος ἀτυχὴς καὶ ἁπλοῦς τυχοδιώκτης, σύμφωνοι ἀμφότεροι ἐν ὅσῳ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα ἦτο ἐκκρεμὲς, ἤδη μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Πούντας ἦλθον εἰς χεῖρας καὶ παρέχουσιν ἐν ταῖς «Νέαις 'Ιδέαις» εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον τὸ ἀξιοπεριεργότατον θέαμα νέας γιγαντομαχίας. Τὸ γέρας τῆς νίκης ἦτο 200 λιρῶν εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ ταμείου. Πρὸς τιμὴν τῶν ἓξ 'Ελλήνων δυνάμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, καθ' ἃ ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας ἀποδεικνύεται, ὁ κ. Ξένος ὑπῆρξε φοβερὸς ἐν ταῖς ἐπιθέσεσι καὶ ταῖς ἐπινοίαις, ἀλλὰ καὶ πρὸς τιμὴν μείζονα τῶν ἄνω 'Ελλήνων ἀδιστάκτως διακηρύττομεν ὅτι φοβερώτερος ὑπῆρξεν ἐν τῇ ἀμύνῃ αὐτῇ ὁ Μεσσήνιος πολιτικὸς, ὁ μετριοφρόνως ὑπογραφόμενος ἐν ταῖς ἐγγράφοις A. Dimitriou. 'Ο εἷς, μεγαλουργὸς δυστυχὴς καθ' ὅλην τὴν ὑφ' ἥλιον ἀποδειχθεὶς, προσεκολλήθη μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς φαντασίας του εἰς τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα, ὅπως διὰ *μεγάλου κόλπου* ἱκανοποιήσῃ ὅλα του τὰ ἀποτυχόντα σχέδια ἐφ' ἅπαξ, ὁ ἕτερος ἔχων ἐν τοῖς τρόποις του τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀπάθειαν εὐτυχοῦς πάντοτε ἐπιχειρηματίου, ἐπάλαισε μεθ' ὑπομονῆς θαυμαστῆς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ὡς ὑπὲρ ἰδίου κτήματος, εἶναι δὲ γνωστὸν πόσον ἐν τῷ πνεύματί του τὰ δύω ταῦτα πράγματα συγχέονται· ὁ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης δὲν δύναται νὰ μὴ αἰσθανθῇ συμπάθειαν πρὸς τὴν ἀκατάβλητον μεγαλοψυχίαν τοῦ κ. Ξένου καὶ μῖσος πρὸς τὴν ἐπίμονον πανουργίαν καὶ ὑπουλότητα τοῦ ἐξοχωτάτου κ. A. Dimitriou. Σπουδαίως θὰ ἀπατηθῇ τις ἂν ὑπολάβῃ ὡς κωμῳδίαν τὴν ἀλληλογραφίαν ταύτην τοῦ κ. Ξένου. Τοὐναντίον εἶναι τραγῳδία ἐκ τῶν δραματικωτάτων, ἐν ᾗ αἱ ἀπελπισμέναι ἀπόπειραι φαντασίας ἐξόχου τυχοδιώκτου ναυαγοῦσι, συγκρουόμενα πρὸς τὸ πονηρὸν πνεῦμα. Μία πρὸς μίαν γίνεται ἡ ἔφοδος, μία πρὸς μίαν ἀντιτάσσεται ἐπιτηδεία ἄμυνα. Τί χαρέμια καὶ ἀρχιευνούχους δὲν προσηλύτισεν ὁ Ξένος πρὸς τὸν μέγαν του σκοπόν! τί τουρκικὸν τύπον δὲν διέφθειρε; τί συνεντεύξεις Σουλτάνου καὶ Γεωργίου ἐν τινι νήσῳ τοῦ 'Αρχιπελάγους δὲν προπαρεσκεύασε! τί ἀλώσεις τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῇ βοηθείᾳ 15 χιλιάδων 'Ελλήνων ναυτῶν δὲν ἐσχεδίασε! τί Περρωτῆδες δὲν ἐζήτησε βοηθούς! Τί δὲν ἐφαντάσθη, τί δὲν ἐσοφίσθη ὁ ἄνθρωπος! Καὶ ὅμως—λυπηρὸν εἰπεῖν καὶ λυπηρότερον ἀκοῦσαι—τοσαύτη ἐπίνοια, τοσοῦτος ἐνθουσιασμὸς, τοσοῦτος πατριωτισμὸς καὶ ἀφιλοκέρδεια, τοσαύτη μεγαλομέριμνα, ὅλα, ὅλα ἐναυάγησαν. Sic transit gloria mundi! Καὶ ὁ Ναπολέων ἡττήθη ἐν Βατερλῷ καὶ ὁ Κάρολος ΙΒ'ος ἐν Πλουτάδᾳ καὶ ὁ Ξένος ὑπὸ Κουμουνδούρου. Αἱ διακόσιαι ἢ καὶ τριακόσιαι χιλιάδες λίραι κατήντησαν 7 χιλιάδες ψωροδραχμαὶ καὶ αὗται ἐπίδικοι εἰσέτι! Αἱ ΣουλτανοΓεωργικαὶ συνεντεύξεις κατήντησαν εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ *αὐλαρχεύοντος* Χατζηπέτρου καὶ ὁ Περρωτῆς οἴμοι! κεῖται νεκρὸς ὑπὸ τὸ τρυφερὸν τῆς Καστέλλας χῶμα! Τοιαύτη πανολεθρία δὲν εἶναι ἀξία πάσης συμπαθείας; Τώρα θὰ ζήσῃ ἄρά γε ὁ κ. Ξένος διὰ νὰ ἴδῃ νέον 'Ελληνικὸν ζήτημα καὶ τὸν κ. 'Αριστείδην Οἰκονόμου πρωθυπουργὸν ὅπως ἐπαναλάβῃ τὰ θαυμάσιά του σχέδια ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ νέου του φίλου; Πολὺ ἀμφιβάλλομεν· ἴσως μάλιστα ἡ λύπη τῆς ἀποτυχίας ὁδηγήσῃ τὸν γίγαντα εἰς τὸν τάφον προώρως. 'Αλλὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀξίζει καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ μεριμνήσῃ περὶ ἀνδριάντος καὶ μνημείου τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ τέκνου. Τότε δέον νὰ κηρυχθῇ συναγωνισμὸς μεταξὺ πάντων τῶν λογίων καὶ πάντων τῶν φιλολογικῶν συλλόγων ὅπως χαραχθῇ ἡ δέουσα ἐπιγραφή· ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θὰ προτιμηθῇ ἐκείνη, ἥτις θὰ περιέχῃ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν:

'Ενθάδε κεῖται ἀνὴρ,
ὅστις θὰ ἦτο μέγας
ἐχθρὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ
ταμείου, ἂν μὴ συνήντα
εἰς τὸν δρόμον του μεγα-
λείτερον.

Δός του.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

—

Θέτομεν ὑπὸ τὴν μελέτην τοῦ δημοσίου τὴν ἑξῆς ἀριθμητικὴν πρᾶξιν:

17,000X7=119,000 | 5
23,000

καὶ περιμένομεν νὰ μᾶς διαβιβάσουν τὸ νόημά της.

—

Εἰς τοὺς ἐξεταζομένους ἐνώπιον τοῦ 'Αρείου Πάγου δικηγόρους διὰ τὴν θέσιν τοῦ δικαστοῦ ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς προέτεινε νὰ ἐξετασθῶσι καὶ εἰς τὸ *ὀθωμανικὸν δίκαιον*, καθόσον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ διορισθῶσιν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις. Περιμένομεν νὰ μάθωμεν τοὺς ἀριστεύσαντας.

—

Διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Γερμανικῆς γλώσσης ἐν τοῖς ἐν 'Αθήναις Γυμνασίοις ὁ εὐδοκίμως ἀπὸ ἐτῶν διδάσκων ἐνταῦθα τὴν γλῶσσαν ταύτην καὶ ἐξ 'Ελλήνος πατρὸς ἕλκων τὸ γένος κ. Θεμιστοκλῆς Εὐγενιάδης. Μέχρι τοῦδε ἐθεωρεῖτο εἴ τι πάρεργον ἡ διδασκαλία τῆς γερμανικῆς ἐν τοῖς ἐνταῦθα γυμνασίοις· ἦτο δὲ ἀνατεθειμένη ἐπικουρικῶς τῷ ἐν τῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων καθηγητῇ κ. Μαναράκῃ. Σήμερον διὰ τοῦ μνησθέντος διορισμοῦ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀπέδειξεν ὅτι ἐννοεῖ κάλλιον τὴν χρησιμότητα γλώσσης τοιαύτης οἵα ἡ Γερμανική, εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι καὶ ὁ νέος καθηγητὴς, νέος πλήρης ζήλου καὶ μαθήσεως, θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς κοινωνίας.

—

Τώρα ὅτε καὶ ὁ *Γραφικὸς κόσμος* Κωνσταντινουπόλεως ἐδημοσίευσε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ κ. Κουμουνδούρου, τὸ πανελλήνιον βεβαίως θὰ ἀλλάξῃ ἰδέαν περὶ τοῦ διασήμου πανούργου Μεσσηνίου πολιτικοῦ. 'Αλλ' ἂν ὁ συντάκτης τῆς *Ἐφημερίδος* ἐπιθυμῇ καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν δόξαν, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τεθῇ καὶ ἡ ἰδική του εἰκὼν ἐντὸς τοῦ «Γραφικωτάτου τούτου Κόσμου» εἰς ὃν ἐξ ἀγνοίας ἀποδίδει σπουδαιότητα ἀνύπαρκτον. Μόνον δύω μετζιτιέδες θὰ δαπανήσῃ πρὸς τοῦτο, διότι τόσα μόνον ἐδαπάνησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἑβραϊκαὶ καὶ ἀρμενιακαὶ ἐπιφανειότητες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἵτινες ἀπήλαυσαν τὴν

τιμὴν ταύτην παρὰ τοῦ *Γραφικοῦ Κόσμου*, ἧς ἠξιώθη ἐσχάτως καὶ ὁ ἡμέτερος πρωθυπουργός.

—

Ὁ ἀγαπητὸς Φραβασίλης ἀπώλεσε ἀληθινὸν **Ἄγγελον**, τὸ μόνον ἄρρεν τέκνον του. Καταβὰς εἰς Πειραιᾶ ἵνα ὑποδεχθῇ τὰ παιδιά του ἐκ τινος νήσου, εὗρε τὸ ἓν νεκρόν, ἀποθανὸν ἐκ διφθερίτιδος ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου. Τὴν προτεραίαν ἀκριβῶς εἶχε μουσικωτάτην ἑσπερίδα ἐκ τῶν οἰκείων του. Τί κωμῳδία ἐπὶ τέλους εἶναι αὐτὸς ὁ θάνατος καὶ τί τραγῳδία αὐτὴ ἡ ζωή!

—

Ἐρωτῶμεν, ἂν θέλῃ μάλιστα, παρακαλοῦμεν ταπεινότατα τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, τί προτίθεται νὰ πράξῃ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ τύπου καταγγελίαν αὐτῆς τῆς ἀκατονομάστου διαγωγῆς Πανεπιστημίου καὶ Κυβερνήσεως πρὸς τὸν ἐξοχώτερον μαθηματικὸν νοῦν, ὃν ἐγέννησεν ἡ νέα Ἑλλὰς καὶ ἐθαύμασεν ὅλος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, πρὸς τὸν Καθηγητὴν Νικολαΐδην νοσοῦντα βαρέως ἐν Μασσαλίᾳ. Δὲν πιστεύομεν ἡ ἀδιαφορία του νὰ προκαλέσῃ νέαν ὀδυνηρὰν ἔκπληξιν τοῦ δημοσίου.

Τὰ αὐτὰ ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τὴν Πρυτανείαν τοῦ Πανεπιστημείου.

—

Μεγαλειτέραν σάτυραν δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἢ στέφανον ἀρτιγόν. Ψωμί, τὰ ἄλλα βλακεία!

—

Τοῖς φιλτάτοις Συριανοῖς ἀναγγέλλομεν ἐμφάνισιν τοῦ **Διάκου** των τὴν προσεχεῖ Τετάρτην.

—

Εὖγε! κύριε Δήμαρχε! εὐχαρίστως Σὲ ἀσπαζόμεθα καὶ τοι ὄζοντα ἐπιδημίαν καὶ τύφον· ὄχι διότι μᾶς ἐξεσκέπασες ἄγνωστον ἀγύρτην, ἀλλ' εἶναι τόσον εὐχάριστον νὰ μανθάνωμεν τὰς ἐναντίον τῶν διαφόρων ταμείων τοῦ δημοσίου ἐπανειλημμένας ἑρόδους τοῦ Σιβιτανίδου τοῦ *Τηλεγράφου*· αὐτὸς πλέον θέλει περιορισμόν, ἐκτὸς ἐὰν πρέπει νὰ μὴ διαλύσωμεν τὴν ἐπιστρατείαν διὰ νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τοιοῦτον ἀρειμάνιον χρυσοθήραν.

—

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, ὅστις ἐν τῇ μετὰ τοῦ Σ. Ξένου ἀλληλογραφίᾳ ἐπιγράφεται *Δημητρίου*, ὅταν ἐπρότεινεν ἀντὶ τοῦ Βασιλέως νὰ λάβῃ αὐτὸς συνέντευξιν μετὰ τοῦ Σουλτάνου πιστεύομεν νὰ ἐσκέφθη τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μὲ τὴν συνήθη του ἀδιαφορίαν: Τί Γεωργίου, τί Δημητρίου!

—

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἐκ τῶν νοθευσάντων τὴν κινίνην φαρμακοποιῶν εἰς ἐσκότωσε τὸ ἴδιον αὐτοῦ τέκνον δοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς νοθευμένης κινίνης. Θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ, ὡς φαίνεται, πειράματα ὁ νέος Οὐγολῖνος!

—

[Ἕνεκα συμπτώσεως πολλῆς ἐργασίας ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἀντὶ τοῦ ἀγγελθέντος τριπλοῦ ἐλδίδομεν μόνον διπλοῦν.]

ΑΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐπιστρατῶν ἐνεργοῦνται κατὰ τρόπον ὅλως κωμικόν. Αἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὴν εἴδησιν, καὶ εἰς τὴν ἰδέαν, φαίνεται, ὅτε ὁπωσδήποτε ἀριθμός τις ἀνδρῶν ἐξέρχεται τῆς ἀποκτηνώσεως, ἀνακτᾷ τὴν σωματικήν του ἐλευθερίαν, ἀποσείων τὸν ζυγὸν *τῶν ἀνωτέρων*, εἰς τὴν ἰδέαν λοιπὸν αὐτὴν οὐδὲν σχόλιον φέρουσι ἢ ἂν φέρωσιν ἢ εἶναι λίαν ἀσθενὲς ἢ προδίδει ὑπολανθάνον συμφέρον διὰ τὴν ἀπόλυσιν εὐαρίθμου τάξεως.

Δι' ἡμᾶς ὅμως, ἡ ἀπόλυσις τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς τάξεις δὲν εἶναι τὸ ζήτημα ἀποκλειστικὸν ἂν μεταξὺ τῶν ἐπικούρων νοσοκόμων ἀπολυθέντων δὲν ἔπρεπε νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ οἱ μὴ ἐπίκουροι, ἀλλ' οὐχ ἧσσον ὡς ἐκεῖνοι φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς ἢ φαρμακευτικῆς. Διότι ὅταν τὸ ζήτημα περιορισθῇ ἕως ἐδῶ εἶναι πολὺ στενόν, πολὺ μικρόν, πολὺ λεληθότως συμφεροντικόν. Τάχα ἂν ἀπελύθησαν οἱ ἐπίκουροι διότι εἶναι φοιτηταὶ ἢ ἂν ζητῶσι καὶ οἱ ἄλλοι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δὲν ὑπάρχουν καὶ φοιτηταὶ ἄλλων σχολῶν ἐκτὸς τῆς ἰατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς εἰς τὸν στρατὸν καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπολυθῶσι κ' ἐκεῖνοι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον;

Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ φωνάξωμεν ὅλοι ἂν εἴμεθα ἄνθρωποι, εἶναι ἡ **παρανομία** ἡ ὁποία ἐνεργεῖται διὰ νὰ παρατάσσεται πρὸ τοῦ βασιλέως διαβαίνοντος ἢ μὴ χειμάρρους ἢ πορευομένου εἰς τὴν αἴθουσαν ἥτις θὰ χωρῇ τοὺς 30 ἢ 40 τοῦ κ. Χαδζῆ-Πέτρου στρατὸς πολύς, πυκνὴ ἡ ἔνοπλος νεολαία.

Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι αὐτόχρημα παρανομία.

Τί τῶν δύο ἰσχύει; Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Βασιλέως προσυπογράφοντος καὶ τοῦ ὑπουργοῦ ἢ μόνη ξερὴ ξερὴ ἡ τοῦ δευτέρου; Τὸ βασιλικὸν διάταγμα ἢ ἡ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργοῦ;

Ὅταν ἀπελύθησαν οἱ προϋπηρετήσαντες καὶ οἱ λοιποί, ἀπελύθησαν διὰ Β. Διατάγματος.

Ὅταν ὅμως ἐκρατήθησαν ἐκ τούτων εἰς τὰς τάξεις, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς σώματα εὑρισκόμενα εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας, ἐκρατήθησαν δι' ἐγκυκλίου.

Κύριε Βαλτινέ, διατί ἀντρέσατε Β. διάταγμα ἐν ᾧ εἴχατε προσυπογράψει; Ἢ μᾶλλον διατί περιωρίσατε τὴν δύναμίν του;

Εἰς ποίαν ὑπογραφὴν θὰ ὑπακούσουν οἱ σωματάρχαι; Εἰς τὴν τοῦ Γεωργίου σύρουσαν ὡς οὐρὰν καὶ τὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, ἢ εἰς μόνην τὴν τοῦ κ. Βαλτινοῦ;

Ἂν ὑπῆρχον ἄλλως τε στρατιῶται δικαιούμενοι ν' ἀπολυθῶσιν ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπέστησαν ὅπως δήποτε τοὺς κόπους τῶν ὁδοιπορικῶν κατὰ τὴν κατάληψιν καὶ ὄχι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ὅπου κατετάχθησαν χωρὶς ἴσως οὔτε δίωρον πορείαν νὰ ἐκτελέσουν καὶ μάλιστα ὡς ἐπίκουροι.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέρος τὸ σοβαρόν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τὸ κωμικόν.

Ἐκρατήσατε τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, διότι ἔπρεπε νὰ παραταχθοῦν πολλοὶ κατὰ τὰς εἰρηνικὰς εἰσελάσεις τοῦ βασιλέως εἰς τὰς διαφόρους πόλεις. Ἐβ! μὰ στὸ Θεό σας! ἂν τάχα τὸ παραταχθησόμενον κατὰ τὴν εἰς Δομοκὸν εἴσοδον τάγμα δὲν ἔχει δύναμιν χιλίων διακοσίων, ἀλλὰ μόνον ἑξακοσίων, τί θὰ χάσῃ ἡ Μεγαλειότης του;

Ἰδοὺ τί θὰ χάσῃ! Θὰ περάσῃ μεταξὺ δύο τριακοσιάνδρων στίχων, ἀντὶ νὰ χρεμετίζῃ τὸ ἄτι του μεταξὺ δύο πεντακοσιάνδρων. Ὅσω διὰ τοὺς Δομοκηνοὺς, μείνατε ἥσυχοι. Αὐτοί, εἴτε 1000 εἴτε 500 παραταχθοῦν, θὰ παίζουν τὸ *σκαμπιλάκι* των, καθὼς καὶ ὅταν εἰσήρχετο ὁ κ. Σοῦτσος ἀπρῶτος αὐτὸς ἐν ὀνόματι κλπ. *καταλαμβάνων* τὴν χώραν αὐτῶν, χωρὶς οὔτε αὐτὸς νὰ καταλαμβάνῃ τίποτε, οὔτε οἱ Δομοκηνοί. Αὐτοὶ μάλιστα ἐκοιμῶντο τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Ὅταν λοιπὸν ὁ βασιλεὺς δὲν χάνει τίποτε, οἱ *χθὲς ἔτι δοῦλοι ἡμῶν ἀδελφοὶ* πολὺ ὀλιγώτερον, ὁ Σοῦτσος ἀκόμη ὀλιγώτερον, διατί κρατεῖτε τοὺς ἐπιστράτους δούλους σας, κ. Βαλτινέ;

Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ τελειώσωμεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶμεν καὶ ἓν συμβὰν πολὺ συμβάλλον εἰς τὸ κωμικὸν τέλος τοῦ ἄρθρου μας.

Ὑπάρχει ἐδῶ μία πυροβολαρχία τάγματος ἑδρεύοντος ἐκεῖ εἰς τὴν Νέαν Ἑλλάδα—οὐχὶ τοῦ Καζάζη. Εἰς τὴν ἀναφορὰν οἱ προϋπηρετήσαντες παρουσιάσθησαν ζητοῦντες ἀπολυτήρια, ἀλλ' ἀπελύθησαν εἰς τὰς φυλακάς.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς πυροβολαρχίας εὑρίσκοντο εἰς τὰς φυλακὰς διὰ νὰ κρατήσουν συντροφιὰ εἰς τοὺς συντρόφους των, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μάρτυρες ποθητῆς δι' πάντας ἐλευθερίας.

Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ παραπονοῦνται οὗτοι ζητοῦντες ἀπολυτήρια, ἐνῷ ἀνῆκον εἰς σῶμα ἑδρεῦον ὅπου ὁ βασιλεὺς περιοδεύει, καὶ διὰ νὰ μὴ φυλακίζωνται οἱ ἄλλοι, ἢ μᾶλλον, ὡς ἤθελεν εἴπει ὁ Σουρῆς:

Λοιπὸν γιὰ νὰ 'συχάσουν
καὶ τοῦτοι καὶ ἐκεῖνοι,

ὁ κ. Βαλτινὸς διατάσσει τὴν πυροβολαρχίαν νὰ μεταβῇ εἰς Λάρισσαν, ὅπως ἑνωθῇ μὲ τὸ ἐκεῖ τάγμα της!

Τελειώνομεν διότι δὲν εὑρίσκομεν λέξεις οὔτε νὰ θαυμάσωμεν, οὔτε νὰ ὑβρίσωμεν.

Νέος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΑ.

—

Πρὸ ἑνὸς περίπου μηνὸς ὁ τόπος μας φιλοξενεῖται καὶ φιλοξενεῖ τὴν ἀοιδὸν Γιλβέρτην καὶ τὴν σύντροφον αὐτῆς Σάρραν, ἐὰν πρέπῃ νὰ ὀνομάσῃ τις ἀοιδὸν τὴν μιμουμένην τὸν ἀλέκτορα ἐνίοτε, καὶ τὴν φοβίζουσαν ἀπὸ τῆς ἐξέδρας τοὺς θεατὰς περὶ τῶν ποτηρίων τοῦ ζύθου των, μήπως τὸν ἴδωσιν ἐκ τῶν χειρονομιῶν της ἀφθόνως χυνόμενον ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Ἦτο θησαυρὸς κεκρυμμένος διὰ τὸ πλεῖστον τοῦ κοινοῦ τῆς πόλεώς μας, γνωστὸς μόνον εἰς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους Λακωνικοὺς κύνας τοὺς ἀνιχνεύοντας τὴν δορκάδα.

Ὁ πρῶτος Νεύτων ἀνεκάλυψε τὴν ἕλξιν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε μεγαλοφυέστερος ὁ δεύτερος τοῦ πρώτου. Νεύτων καὶ ἄλλοι ἀφ' ἑνὸς, πρόξενος Γάλλος ἀφ' ἑτέρου, ἠδυνήθησαν νὰ μεταπείσωσι τὸν Φουσὲ τῆς πόλεώς μας τοῦ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτε τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ πόλει. Ὁ ἐν λόγῳ ἀστυνόμος ἐφήρμοσεν ὅλας τὰς ἀργούσας ἀστυνομικὰς διατάξεις, οἰκοδομήσας καὶ νέας, ὡς τὴν περὶ καφφενείων, ἅτινα ὑποχρεοῖ νὰ κλείωσι τὸ μεσονύκτιον, καὶ τὴν κατὰ τὴν ἑορτὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀγορᾶς τῶν ὀψίμων μέχρι τῆς ἑνάτης τῆς πρωΐας. Κατὰ τοιούτου Ἄργου τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, οὐδὲν ἔχει νὰ παραπονεθῇ τὸ κοινὸν τῆς Σύρου, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι ἀντάλλαγμα δημαρχικοῦ *κρίνου*, ὃν αἱ χεῖρες τοῦ Ἀλφακοῦ ἔθεσαν εἰς ἄγγεῖον χημικῶν ἀναλύσεων ὅπως διατηρῇ καὶ αὐξάνῃ τὴν ὀσμήν του. Πέμπτη ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως καθ' ἣν ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ τὰ σπαργῶντα μέλη τῆς Σάρρας, καὶ οἱ Ἰνδικοὶ κάλαμοι τῆς Γιλβέρτη. Εἰς δὲ τὸν ὀξυδερκῆ παρατηρητὴν ἡ Σάρρα ἄφινε νὰ διαβλέπῃ καὶ ἄλλα ἐκτὸς τῶν ἐν ἐκθέσει μελῶν, ἕνεκεν ἀμελείας ἐπὶ τοῦ προπατορικοῦ ἐνδύματος οὗ τὴν ἀνάγκην τὸ πρῶτον ἠσθάνθησαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα.

Ἐὰν θέλετε, σᾶς γράφω περισσότερα ἄλλοτε.

Μεσός.

Σ. Σ. Μάλιστα, θέλομεν καὶ παραθέλομεν. Ἐπιθυμοῦμεν μάλιστα νὰ μᾶς γράφητε περὶ ὅλων, διὰ νὰ γίνετε ἀπὸ *μεσὸς, ὁλόκληρος*.

Ἡ Διεύθυνσις.

—

Ὁ κομψὸς ποιητὴς τῶν Ἱστῶν Ἀράχνης κ. Γ. Δροσίνης εἶχεν ἀποστείλει ἀντίτυπον τῆς συλλογῆς του συνοδεύσας εἰς τὸν ἔξοχον Γάλλον ποιητὴν κ. Κοππὲ, τοῦ ὁποίου στίχους τινὰς εἶχε προτάξει ἀντὶ προλόγου. Εἰς ἀπάντησιν ὁ ποιητὴς τοῦ Διαβάτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἴσως ἐντὸς ὀλίγου ἀναπετάννυνται αἱ πύλαι τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἀθανασίας, ἔπεμψε τῷ φίλῳ κ. Δροσίνῃ τὴν ἑπομένην λίαν ἀξιανάγνωστον ἐπιστολήν:

—

Paris, 24 7bre 1881.

Monsieur

J' ai reçu Votre volume, sans pouvoir le lire, à mon grand regret; car depuis longtemps j' ai oublié le peu de grec que j' ai fort mal su au collège, et à peine serais-je capable de traduire encore une fable d' Esope. Un ami, plus heureux et moins ignorant que moi, feuilletait hier devant moi Votre livre. A travers son grec classique, il comprennait à peu près Votre grec moderne, et il y reconnaissait ce soin de la forme, cette virtuosité, dont maintenant la poésie ne peut plus se passer. Ce sont ses compliments—et non les miens, hélas! que je vous transmets; mais ce que j' ai le droit et le plaisir de Vous dire, c' est ma vive reconnaissance pour la sympathie que vous me témoignez par Votre prologue où je me retrouve et par Votre flatteuse dédicace.

Je vous serre fraternellement les mains.

François Coppée.

—

Ο ΟΛΥΜΠΟΣ.

Ἄκουσ' ὁ γέρο Ὄλυμπος, ὁ κοσμοξακουσμένος,
Πῶς ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος 'στὰ μέρη του σιμόνει,
Καὶ σὰν νὰ ἐντροπιάστηκε κι' ἐκεῖνος ὁ καϋμένος,
Καὶ 'ξάφνου γιὰ νὰ μὴ τὸν 'δῇ σκεπάστηκε μὲ χιόνι.

Souris

ΤΟ ΜΗΛΟ.

I

Τί χυμὸ τὸ μῆλο βγάζει
Κι' ἀπὸ πότε μᾶς πειράζει
Ἀφοῦ λέν' ἡ Εὔα ὅτι
Τῶχει δοκιμάσει πρώτη
Καὶ γιὰ λίγο γνώσης ξύλο
Πῶς 'δαγκώθη 'ς τὄνα μῆλο!

Σ' ἕνα μῆλο 'ς ἕνα μόνο
Ὅλοι ὅλοι συμφωνοῦμε,
Ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ τὸ χρόνο
Κι' ἀπ' αὐτὸ κρασὶ τραβοῦμε.

Τὸ μηλόκρασο νὰ ζήσῃ!
Κάνει νὰ πηδᾶμε τόσο!
Ὁποιος ἀπ' αὐτὸ ῥοφήσῃ,
Τοῦ γιατρεύει κάθε νόσο.

II

Τὰ καλὰ τῶν μήλων ξέρεις,
Κάπου ἕναν Πάρι ἡ Ἔρις
Νὰ δικάσῃ εἶχε βάλει
Τρεῖς θεαὶς ποιὰ ἔχει κάλλη
Κανεὶς βέβαια μὴν πάρῃ
Νορμανδὸ σωστὸ τὸν Πάρι,

Μὰ χωρὶς χωρὶς τὸ μῆλο
Δὲν θὰ φαίνονταν 'στὸ φίλο
Τὸν ἀγνώριστο τσοπάνη
Τρεῖς θεαὶς χωρὶς φουστάνι...

Τὸ μηλόκρασο νὰ ζήσῃ
Κάνει νὰ πηδᾶμε τόσο
Ὁποιος ἀπ' αὐτὸ ῥοφήσῃ
Τοῦ γιατρεύει κάθε νόσο.

III

Μὰ κ' ἐδῶ ποῦ ζοῦμε κι' ὅλας
Κάτω ἦταν ἡ Πιπίτσα,
Μῆλα κι' ὁ Μορφονικόλας
Τῆς πετοῦσε 'ς τὴν ποδίτσα,
Μῆλο 'κεῖνος, σάλτο 'κείνη
Κι' ὁ κορσὲς ἀνοιγοκλίνει,

Καὶ ὁ 'μορφονεῖος 'γελοῦσε
Κάθε μῆλο ποῦ 'πετοῦσε,
Κ' ἔλεγε «Ἄχ τί ἀστεῖο,
Ῥίχνω ἕνα, βλέπω δύο.»

Τὸ μελόκρασο νὰ ζήσῃ
Κάνει νὰ πηδᾶμε τόσο
Ὁποιος ἀπ' αὐτὸ ῥοφήσῃ
Τοῦ γιατρεύει κάθε νόσο.

(Ἀπ' τῆς Καμπάναις τῆς Κερατεᾶς)

Νεῖκος.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τρέξατε οἱ περὶ τὰ δημαρχικὰ λεσχηνεύοντες εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ **Ὡραίου Κήπου τοῦ Γερανείου** ὅπου καὶ θὰ εὕρητε ζύθον καλλίστης ποιότητος, κρύα φαγητά, περιποίησιν προθυμοτάτην, διάφορα ποτὰ καὶ ἐν περιπτώσει ἰδιαιτέρων συνδιαλέξεων (salons de famille.) Νέος γὰρ ἐνοικιαστὴς ὁ φιλόκαλος Κωνστ. Καλούδης.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρωτεῦον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευήν του εἶναι τὸ Σιγαρόχαρτον τοῦ **Jean Bardou**, τὸ ἐπιλεγόμενον

ZOB

Ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσιν **19** μετάλλια ἀξίας καὶ **3 χρυσᾶ**.

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν **Zob** εἶναι τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ.**